

اطلاعات تازه و تکان دهنده‌ای از کشتار غیر نظامیان در ویتنام

در پیامداد روز اول آوریل سال ۱۹۶۷، «نگوین وان توی» در مزرعه برنج خود در دامنه‌های ارتفاعات مرکزی ویتنام واقع در ایالت فوین مشغول به کار بود. «توی» در هفته‌های اخیر که واحدهایی از ارتش کره جنوبی به این منطقه وارد شده بودند احساس نگرانی می‌کرد: سربازان کره جنوبی روستاییان را با تهدید اسلحه از مزارع خود جدا می‌کردند و آنها را به «دهکده‌های زندگی نوین» می‌بردند. این نام به اردوگاه‌هایی اطلاق می‌شد که به وسیله سیم‌های خاردار محاصره شده و تحت نظارت شدید سایگون قرار داشت. با این حال بسیاری از مردم این منطقه در مقابل کوچ خود و افراد فامیلشان به این محل‌ها مقاومت می‌کردند و نمی‌خواستند زمین‌های کشاورزی خود را رها کنند. «توی»، ناگهان متوجه شد که صدای رگبار مسلسل و انفجار نارنجک‌های دستی از طرفی که دهکده او در آن واقع بود به گوش می‌رسد. او که وحشت کرده بود تمام روز را در میان شالیزارها مخفی شد اما شب جرأت کرد که از پناهگاه خود بیرون بیاید و به دهکده برود. آنچه که او در دهکده دید هولناک بود: خانه‌ها با خاک یکسان شده بود و در اطراف خانه او پانزده جسد در خون خود غوطه‌ور بودند. در میان این اجساد جنازه‌های همسر و سه فرزند «توی» (ده ساله، هشت ساله و چهار روزه) نیز دیده می‌شد. نوزاد چهار روزه در حالی که در آغوش مادرش بود از پشت هدف گلوله قرار گرفته بود.

«توی» که امروز ۷۱ سال دارد می‌گوید اکثر قربانیان از ناحیه شکم و پشت گلوله خورده بودند، به یکی از دختران او که چهارسال داشت نیز پنج گلوله اصابت کرده بود اما وی به طور معجزه‌آسایی از مرگ جسته بود. این دختر بعدها برای پدر تعریف کرده بود که گشتی‌های کره‌ای نخست دهکده را به آتش کشیدند و سپس اهالی آن را محاصره کردند و به گلوله بستند. «توی» اجساد همسر و فرزندانش را به گودالی که بر اثر بمب به وجود آمده بود حمل کرد و روی اجساد را با گل و لای پوشاند. «توی»

می‌گوید پس از آن هیچ‌کس اجساد را مجدداً و طبق رسوم موجود دفن نکرد و او از بابت همه این حوادث هولناک بسیار غمگین است.

قتل عام در این منطقه از ویتنام منحصر به فرد نیست. به دنبال یک تحقیق گسترده، خبرنگار مجله نیوزویک با تکیه بر گواهی بازماندگان این قتل عام‌ها می‌گوید کشتارهای گسترده‌تری از غیرنظامیان به وسیله سربازان کره جنوبی در طول جنگ ویتنام انجام گرفته است. ارتش کره جنوبی از سال ۱۹۶۵ تا ۱۹۷۳ در جنگ ویتنام درگیر بود. کشتارهایی که به دست کره‌ای‌ها انجام شده با هدف خالی کردن سه ایالت مرکزی ویتنام، یعنی ایالات «بین دین»، «کوانگ نگای» و «فوین» از روستاییان بوده تا چریک‌های ویت‌کنگ نتوانند برای تقویت نیروهای خود از نظر نفقات به آنها دسترسی داشته باشند.

بازماندگان قربانیان این قتل عام‌ها می‌گویند سربازان کره‌ای با تهدید و خشونت و نیروی نظامی سعی در اجرای این طرح داشتند. مقامات محلی ویتنام می‌گویند آن دسته از روستاییان که حاضر نمی‌شدند به «دهکده‌های زندگی نوین» بروند و بیشتر آنها را افراد مسن و کودکان تشکیل می‌دادند به وسیله نیروهای وابسته به سه لشکر کره جنوبی به نام‌های لشکر بپر نیرومند، اسب سفید و ازدهای سبز با سنگدلی و به طور سیستماتیک قتل

عام می‌شدند. یک پژوهشگر کره‌ای به نام «کوسوجونگ» براساس گواهی‌ها و اظهارات شاهدان عینی، همچون «توی» به اسناد دست نخورده‌ای که در اختیار حکومت ویتنام قرار دارد، دست یافته است. در این اسناد جزئیات زیادی از قتل عام هزاران ویتنامی غیرنظامی به دست سربازان کره جنوبی منعکس است. شاهدان عینی می‌گویند این قتل عام‌ها بی‌سر و صدا و دور از جنجال، بی‌هیچ‌گونه تبعیض میان زن و مرد و کودک و جوان و سالخورده و معمولاً در اوقاتی انجام می‌گرفت که سربازان کره جنوبی درگیر جنگ با چریک‌های ویت‌کنگ نبودند.

شرکت سکو ایران

تحت لیسانس کارخانجات سکو ایتالیا

تولید کننده:

پروفیل، در، پنجره، پارتیشن، نمای شیشه‌ای، سقف کاذب، نرده، ملزومات اداری و کرکره برقی سیستم پیش ساخته و پیش رنگ شده

دفتر مرکزی: تهران، خیابان ویلای شمالی،

شماره ۲۶۴، ساختمان سکو

تلفن: (۱۰ خط) ۸۹۰۳۸۶۶

تکس: SEIR ۲۱۴۳۲۷ فاکس: ۸۸۰۲۵۰۰

E-mail: Secco @ dpi.net.ir

«نگوین هونگ توای» قصابی بی‌رحمانه خانواده و همسایگانش به دست نیروهای کره جنوبی را شرح می‌دهد

«چائو» با تشریفات ساده افراد فامیل خود را به خاک می‌سپارد. او می‌گوید: «همه قربانیان زنان و کودکان بودند. کمونیست‌ها هرگز دست به چنین جنایاتی نمی‌زنند. کره‌ای‌ها هیولاهایی درنده‌اند، اگر یکی از آنها به دستم بیفتد سر از تنش جدا می‌کنم.» یک بازمانده جنگ ویتنام که امروز سرپرستی انجمن جنگجویان ویتنامی را به عهده دارد می‌گوید: «در جنگ ویتنام هرکجا ما را می‌دیدند می‌کشتند، دیدن یک کره‌ای یعنی دیدن شیخ مرگ، به هرکس که می‌دیدند شلیک می‌کردند. بچه‌ها را بی‌رحمانه می‌کشتند و زنان را پس از تجاوز به فجیع‌ترین شکل به قتل می‌رسانند.»

امروز دنیا به صورتی غم‌انگیز تغییر کرده است. مقامات ویتنامی قبلاً هم از جنایات ارتش کره جنوبی در کشورشان آگاه بودند ولی امروز به هیچ‌وجه مایل نیستند افشاکاری‌های جدید به گوش مردم ویتنام برسد، چراکه ممکن است موجب ناخرسندی مقامات کره‌ای شود. هرچه باشد امروز غول‌های صنعتی کره جنوبی نظیر دوو، هیوندا و سامسونگ از سرمایه‌گذاران عمده در ویتنام هستند.

منبع: مجله نیوزویک - ۱۰ آوریل ۲۰۰۰
برگردان از بخش ترجمه گزارش

او حدود همان روزهایی که خانواده «توی» در خون خود غلطیدند، «نگوین هونگ توای» که اینک ۴۶ سال دارد در یکی دیگر از روستاهای «آن لین» که مورد هجوم افراد کره جنوبی قرار گرفته بود از دهکده فرار می‌کند. «توی» در آن زمان سیزده سال داشت. او سربازان کره‌ای را می‌بیند که به سوی کلبه پدری او که در میان یک شالیزار قرار داشت در حرکتند، در گوشه‌ای مخفی می‌شود و می‌بیند سربازان کره‌ای به سوی منزل پدری او و چند خانه دیگر آتش می‌کشند و هنگامی که سکنه منازل از محل زندگی خود خارج می‌شوند با رگبار بی‌رحمانه مسلسل‌های کره‌ای روبه‌رو می‌شوند. سربازان کره‌ای مادر، پدر و مادر بزرگ و سه برادر و خواهر کوچک‌تر او و افراد پنج خانواده دیگر را در یک چشم برهم زدن قتل عام می‌کنند. پس از این کشتار تعدادی دیگر از روستاییان را به گودال بزرگی که بر اثر اصابت بمب ایجاد شده بود راندند و با پرتاب نارنجک و آتش مسلسل آنها را نیز به خاک و خون کشیدند. «توی» سیزده ساله که در تمام این مدت شاهد ماجرا بود پس از فرو نشستن دود ناشی از انفجار اثری از سربازان کره‌ای نمی‌بیند. «توی» می‌گوید پس از رفتن کره‌ای‌ها، به دهکده باز می‌گردد و اوضاع را بررسی می‌کند. هیچ‌کس از اهالی چه در حفره و چه در خارج از آن جان سالم به در نبرده بود. در حالی که وحشت سراپایش را فرا گرفته بود از صحنه گریخت و حتی پس از جنگ هم به دهکده خود بازنگشت. «توی» که امروز در یک کارخانه کنسروسازی کار می‌کند در حالی که اشک پهنه صورتش را پوشانده می‌گوید: «در آن سال‌ها هیچ‌کس نمی‌خواست دهکده خود را ترک کنند، ما در خانه‌ها، زمین‌ها، شالیزارها و باغچه‌های خود مورد حمله قرار می‌گرفتیم، اما هرکس که در رفتن با سربازان تردید می‌کرد کشته می‌شد، آنها دهکده مرا با خاک یکسان کردند.»

توحش سربازان کره جنوبی در روستاهای ویتنام موجب شد که بسیاری از روستاییان ویتنامی که تمایلی به جانبداری از طرفین درگیر در جنگ نداشتند از ویت کنگ‌ها استقبال کنند و حتی به آنها بپیوندند. «بویی تان ترام» که در آن سال‌ها شانزده ساله بود می‌بیند که کره‌ای‌ها خانه‌اش را آتش می‌زنند و پدر ۷۰ ساله او را می‌کشند.

حفره در جلو خانه می‌برند. پیرمرد را در حفره می‌اندازند و یک نارنجک دستی به میان حفره پرتاب می‌کنند. «ترام» با دیدن این منظره تصمیم می‌گیرد به ارتفاعات رفته و به چریک‌های کمونیست ملحق شود، او می‌گوید: «تصمیم داشتم به هر قیمتی شده انتقام خون پدرم را بگیرم، چطور می‌توانستم پس از مشاهده آن همه سنگدلی از سوی کره‌ای‌ها، دست روی دست بگذارم.»

«نگوین گوک چائو» که امروز ۸۳ سال دارد همین نفرت را در خود دارد. او می‌گوید روز ۲۲ ماه مه ۱۹۶۷، زمانی که هنوز دهقانی ساده بود برای دیدار بستگان خود به روستای مجاور رفته بود و در همانجا بود که خبر را دریافت کرد: سربازان کره‌ای شبانه به روستای «مای توان» و به خانه او حمله کرده‌اند. او بلافاصله عازم روستای خود می‌شود و مشاهده می‌کند که روستاییان مشغول بیرون کشیدن سیزده جسد منته شده از یک چاه آب هستند. در میان این قربانیان هشت تن از افراد خانواده او شامل، همسر باردارش، چهار فرزندش (بین ستین ۴ تا ۱۶ ساله) عروس و دو فرزند او دیده می‌شدند. بنابه گفته یک مرد سالخورده که از مخفی‌گاهی ناظر ماجرا بوده، سربازان کره‌ای زنان و کودکان را با قساوتی باور نکردنی به اعماق چاه پرتاب می‌کردند و زمانی که فریاد آنها برای کمک بلند می‌شد چند نارنجک دستی در چاه می‌انداختند.